

je oni, čegar varstvu jih je izročila modra gosposka, zavrgel in zapodil.

„Poberite se!“ zvenelo jim je v ušesih in jih navdajalo z obupom.

In stokrat na dan se je zagrozila Marijanka:

„Mi se ne umaknemo z tega mesta!“

„Le nikar se!“ pritrjevali so jim sosodje.

„Saj mora odnehati! Vaš varih je in za vas mora skrbeti!“

Ribnikarju, ki se je ogibal Štempiharjevine od trenutka, ko sta se bila sporekla, zdelo se je ravnanje Štempiharjevo krivično in nečloveško. Toda ni mogel pomagati. Čutil je, da vsled neprijateljstva Štempiharje-

vega tudi Stoklas ne mara več zanj in celó pri župniku so nekateri prijatelji pihali na ušesa, da bi naredili vihar, ki bi bil ubil Ribnikarja, ker ni hotel dejati k vsakemu Štempiharjevemu dejanju: amen.

K Ribnikarju so se zatekli Kadunjčevi iskat sveta in tolažbe. Toda kaj je hotel? Premogel ni nič. Sočutje je bilo vse, kar je imel za Kadunjčeve.

Teden naglo mine. Ako se ne všteješ, našteješ od pondeljka do pondeljka ravno sedem dnij, a Kadunjčevi se niso še prav nič odpravljali.

Hu! Kako je to jezilo Štempiharja! Ali jim ni bil ukazal umakniti se v enem tednu?

Palazzo Pitti v Florenciji.

In ti še ne gredó izpod strehe! Hu! Njemu se drznejo kljubovati! Njemu? Pa ti berači, ki nimajo nič svojega!

Mogočni Štempihar ni hotel več sam na Kadunjčevino — menda se je bal zvedeti kakšne grenke — v tako umazano podrtijo.

Pedenj-možek doma ni imel dela. Najrajši je oprezoval na Štempiharjevini, da je ujel kozarec vina. Zato je pasel kokoši, katera je kje znesla jajce, gonil race na vodo in snažil Štempiharjeve škornje.

Tega je zaganjal Štempihar na Kadunjčevino.

O, kako je možek kokodakal okoli koč, kako ošteval predrzneže, ki ne slušajo ate! Ves penast je bil od samega zmerjanja.

Marijanka pa je zagrabila škafo in treščila vodo vanj.

„Na, da se boš ohladil, grdoba grda! Mi ne gremo!“

Ves moker je pritekel na Štempiharjevino.

„Lejte me, lejte me, kakšen sem!“

Štempiharica se je smejala mokremu možku in se tolkla po kolenih.

„Ali so te, Andrejček?“

Štempiharju je rojila po glavi predrznost Kadunjčevih otrok. Res ni vedel, kako bi se jih iznebil.

„Hu! Kar z vilami bi jih zmetal na cesto, ako bi ne bilo drugih ljudi!“

Trda je že predla Štempiharju.